

UČINIMO ŽIVOTE IZBEGLICA VIDLJIVIM

Izbeglice su ovde, u Srbiji. Njih je vlast smestila u kampove, najčešće u bivša dečija odmarališta udaljena od sela i gradova. Tamo žene, deca i stari žive po pravilima nepoznatim većini građanki i građana Srbije.

Žene koje obilaze kampove noseći pomoć svedokinje su uzurpacije tesnog izbegličkog prostora, ataka na njihova sledovanja, svakodnevnog kršenja njihovih ljudskih i izbegličkih prava.

Vojna policija SR Jugoslavije mobilisala je u januaru i februaru ove godine, izbeglice po kampovima, za rat u Bosni mimo konvencija Ujedinjenih nacija koje je Jugoslavija ratifikovala. Ženama koje su se bunile zaprečeno je da će i njih mobilisati.

Pored gladnih očiju deca izbeglica, 16. oktobra 1993, u kampu "Čarda" u Deliblatu pronete su iz izbegličke kuhinje u salu besne bele i roze "veridbene" torte za veridbu kćeri direktora kampa.

Dok su žene i deca jele suvi, skroman, da skromniji ne može biti obrok, u njihovoj trpezariji uz zvuke violine lumpovalo je stotinak ljudi koji su slavili dodelu nekih nagrada (23. februar 1994. godine).

Cedevita se čuva u magacinu, a majke nemaju novca da deci kupe voće ni vitamine.

Svi vide profitera rata iz Bosne koji otvaraju butike, voze poznate marke automobila, oblače se u svilu i lister odela. Životi pravih izbeglica, istinskih žrtva ovog rata ostaju nevidljivi. One su prepuštene bezdušnoj logorskoj birokratiji, osuđene na viktimizaciju bez dna.

Građanke i građani Srbije, izbeglice nisu krive za naš težak život.

Krivac i za njihovu i za našu nesreću je režim Slobodana Miloševića.

Pokažimo našu solidarnost sa izbeglicama.

Obiđimo ih u kampovima.

Denuncirajmo ugrožavanje njihovih ljudskih i izbegličkih prava.

Zahtevajmo da humanitarna pomoć upućena iz sveta stigne do njih.

Pitajmo ih kako su.

8. mart 1994.

Beogradski ženski lobi

